

[Viggo Starcke.]

Til slut vil jeg gerne sige, at jeg med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt grundskylden skulle indgå til samfundet, selvom den ikke kunne dække alle udgifter, sammenlignede med det billede, at hvis en rigsdagsmand ikke kunne få sin rigsdagsgage til at slå til, skulle han jo have den alligevel; det var dette lille ord „hvis“, som det ærede medlem hr. Aksel Larsen i et af sine typiske anfald af forvrængninger udelod.

Aksel Larsen: Det ærede medlem hr. Viggo Starcke behøver ikke at vente, til fortrykket kommer; han kan kikke i sit manuskript til sin første tale, og dér vil han se, at ordet „hvis“ forekom ikke. Det ærede medlem sagde „selvom“. Det var rart, hvis det ærede medlem vidste, hvad han selv havde sagt!

Hvad angår spørgsmålet om grundskylden, ved vi allesammen, at retsforbundet har levet højt på den, i hvert fald indtil det ærede medlem hr. Viggo Starckes tid. Han begyndte at trække restriktionerne i forgrunden, og det var det, man fik valgsejr på i 1950. Ganske vist påstod man, at grundskylden kunne ordne alt, det var den universalmedicin, man foreskrev i enhver situation, og jeg har bare konstateret, og nu bliver det fastslået af den foreløbig højeste autoritet, at det kan den ikke.

Jeg vil dernæst gøre et par bemærkninger til det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard. Det ærede medlem gør opmærksom på, at med ham bliver der ikke skænderi, for han skændtes i hvert fald ikke i dag. Jeg kan godt forstå, at det ærede medlem ikke føler trang til at skændes i dag, efter at han og hans parti under hele valgkampagnen forklarede, at det var en ulykke for landet, hver eneste time den nuværende udenrigsminister sad, hvorpå de efter valget siger, at han endelig må blive siddende. Det er derfor ikke mærkeligt, at det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard ikke føler trang til at gå ind i en diskussion om disse spørgsmål.

Så korrigerer det ærede medlem mig og siger, at det er ikke rigtigt, at socialdemokratiet kunne have dannet regering dagen efter valget, men at socialdemokratiet muligvis kunne have fået anledning til at forsøge, om det kunne danne regering og skaffe parlamentarisk grundlag for en rege-

ring. Nå ja, måske har jeg udtrykt mig lidt upræcist, men forskellen er ikke så forfærdelig stor. Betingelsen for, at man kan danne regering, er, at man erklærer, at man er villig til at danne regering, og at man gør et forsøg på det. Det, socialdemokratiet gjorde den 22. april, var tværtimod at sige: vi vil ikke, vi vil vente, vi beder den nuværende regering om at fortsætte. Derved havde man i hvert fald udelukket muligheden i øjeblikket, og så er det et spørgsmål, hvornår den viser sig igen.

Der bliver selvfølgelig også et problem vedrørende det forslag til dagsorden, som det ærede medlem hr. H. C. Hansen her har stillet. Det ærede medlem stillede en dagsorden, hvorefter tinget skal udtale, at man savner tillid til regeringen. Nu skal Vorherre vide, at vi savner tillid til regeringen, og dette standpunkt fraviger vi naturligvis ikke, så hvis det ærede medlem hr. H. C. Hansens dagsorden kommer til afstemning, hvad jeg meget håber den gør, vil vi stemme for den. Vi savner tillid til regeringen, og hvem som helst, der måtte foreslå en dagsorden af det indhold, som det ærede medlem hr. H. C. Hansens dagsorden har, kan være vis på, at vi vil stemme for den. Hvad vil imidlertid denne dagsorden bevirke? Den vil bevirke en afstemning om denne regerings parlamentariske grundlag. Det ærede medlem hr. H. C. Hansen ved, hvordan afstemningen falder ud, han er i stand til at tælle; han ved, at hvad enten hans dagsorden eller det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards dagsorden kommer til afstemning, vil der her blive konstateret, at der er et formelt parlamentarisk grundlag for denne regering. På baggrund af, at det vil gå det ærede medlem hr. H. C. Hansens dagsorden således, tillader jeg mig at spørge: Hvorfor har det ærede medlem stillet denne dagsorden? Jeg spørger ikke om det med samme begrundelse, som man så tit fra socialdemokratisk side har spurgt, hvorfor jeg stiller dagsorden, idet man siger, at den ikke kan vedtages, og så er det idiotisk at stille den. Det gør jeg ikke, jeg mener, man har ret til at stille dagsordener. Nej, men socialdemokratiet slog ikke til, greb ikke muligheden for at danne regering den 22. april. Nu, da man positivt ved, at i hvert fald i øjeblikket kan det ikke lade sig gøre, siger det ærede medlem hr. H. C. Hansen: jeg skal sørge for, at der bliver afstemning her i folketinget, hvorved